

[Qvist Jørgensen]

Den tredje gruppe er dér, hvor de afgørende uenigheder er. Det er afgørende, at der ikke er sat penge nok af, og at forslagsstilleren forestiller sig denne mangel afhjulpet ved, at de forskellige grupper skal have mindre ydelser. De rammes vidt forskelligt, spændende fra, at forfattere til såkaldt tykke bøger vil få forholdsvis mere – men for lidt – mens stort set alle andre får meget mindre. I de forskellige udvalg, og der har jo været mange, er der udarbejdet forskellige løsningsmodeller. Dem må vi kigge på i Kulturudvalget og eventuelt forsøge nogle andre kombinationer end dem, vi kender.

Vi er meget interesserede i at nå frem til konsensus eller enighed, så jeg vil slutte med at sige, at vi meget gerne deltager i de fornødne forhandlinger for at nå det bedst mulige resultat i en sag, der er meget svær og også fuld af følelser.

Eva Møller (KF):

Jeg kan erklære mig enig med den sidste ære-taler i, at det er en svær og vanskelig sag. Det ved alle vi, der igennem årene har arbejdet med biblioteksafgift og har været ordførere i sagen indtil flere gange her i Folketinget.

Til gengæld må jeg sige, at store dele af den øvrige del af hr. Qvist Jørgensens ordførertale er jeg ikke enig i.

Fra konservativ side kan vi godt tilslutte os det lovforslag, som kulturministeren har fremsat. Det betyder naturligvis ikke, at vi ikke er åbne for og rede til at gå ind i forhandlinger, og vi så da gerne, at vi på dette felt kunne optræde i enighed og finde en fælles løsning.

Jeg skal sige til hr. Qvist Jørgensen, at det naturligvis er utrolig nemt her som i alle andre tilfælde at sige – jeg ved godt, at det ikke var det eneste, der blev sagt i indlægget, men det var da i hvert fald en del af det – at bare der dog var nogle flere penge, så kunne det hele løses. Det er en nem løsning altid at sige, at der skulle være flere penge, men omvendt skal vi jo finde dækning for dem på finansloven. Derfor hilser vi fra konservativ side med tilfredshed, at ordningen administreres inden for de hidtidige økonomiske rammer.

Vi er også tilfredse med ændringen, som gør, at det, der hidtil har været et lovbundet vederlag, nu bliver en kulturstøtteordning. Når vi er tilfredse med det, er det, fordi det er Det Konservative Folkepartis helt klare opfattelse, at vi

herved opnår, at de penge, vi sætter af, går til støtte for dansk kultur og ikke går til støtte for – selv om vi naturligvis sådan set ikke har noget imod disse mennesker – alle forfattere inden for De Europæiske Fællesskaber.

Vi har forstået, at der ligger en retssag og venter på Danmark, hvis ikke vi ændrer vor lovgivning på dette område, idet vi diskriminerer forfattere i andre lande, hvis værker er oversat til dansk, fordi det er et lovbundet vederlag, vi udbetaler biblioteksafgift efter i øjeblikket. Hvis Danmark taber den retssag, vil det betyde, at der vil blive endnu mindre støtte til danske forfattere inden for det samme kronebeløb. Derfor er vi tilfredse, idet vi opfatter det således, at vi nu ikke vil få problemer med EF. Men det er naturligvis en af de ting, vi ønsker afklaret under udvalgsarbejdet.

Jeg skal også sige, at vi på en lang række punkter herudover får opfyldt en række af de ønsker, som Det Konservative Folkeparti har haft igennem årene – såmænd også andre partier, skønner jeg; jeg kunne i hvert fald forstå, at det også gjaldt for Socialdemokratiet – nemlig at vi får en optælling, som er baseret på edb og ikke længere på, at bibliotekarerne manuelt tæller bøgerne op, og at vi får en mulighed for at dele afgiften mellem flere forfattere. Det har været et utroligt stort problem for os.

Vi er også tilfredse med den udvidelse, der sker, så at oversætterne, men navnlig alle forfattere, der skriver på dansk, kommer med. Vi har i en årrække følt, at det var et problem for specielt en række nordiske statsborgere, der bor her i Danmark og skriver på dansk.

Vi hilser også med tilfredshed den omlægning, der sker, således at afgiften i stedet for at være en udbetaling pr. bind bliver en udbetaling baseret på sidetal og antallet af eksemplarer.

Vi kan naturligvis diskutere overgangsperiodens længde, men vi finder, at man med den foreliggende overgangsperiode på 5 år tilgodeser, at ændringen kommer til at ske nogenlunde gradvis og derfor ikke vil give de store problemer.

Det, der for os som sagt er den største grund til tilfredshed med forslaget, er, at vi fornemmer, at man går i den rigtige retning, at man støtter dansk litteratur. Det vil sige, vi i langt højere grad giver en beskyttelse og en opmuntring til at skrive på dansk, og at dansk sprog og